

LBRIS

We know
books

**ÎNCEȘTAREA
REGILOR** VOL. I

GEORGE R.R. MARTIN

Traducere din limba engleză de
LAURA BOCANCIOS

Ediția a V-a, revizuită

NEMIRA

PROLOG

Coada cometei brăzda cerul dimineții, o dără roșie care sângera deasupra Pietrei Dragonului, ca o rană pe cerul scaldat în nuanțe de trandafiriu și violet.

Maester stătea în balconul bătut de vânt al apartamentelor sale. Acesta era locul în care poposiseră corbii, după un zbor îndelungat. Împestrăseră cu murdăria lor garguiele care se ridicau, înalte de patru metri, la stânga și la dreapta sa – un câine al iadului și un șarpe înaripat, două dintre miile care se odihneau pe zidurile bătrânei fortărețe. Când a venit întâia oară la Piatra Dragonului, armata de personaje fantastice l-a stânjenit, dar cu trecerea anilor, se obișnuise cu ele. Acum erau pentru el ca niște vechi prieteni. Priveau toți trei cerul, cu semnul lui prevestitor.

Maester nu credea în semne. Și totuși... așa bătrân cum era, Cressen nu mai văzuse niciodată o cometă măcar pe jumătate atât de strălucitoare, darămite de culoarea aceea, o culoare înspăimântătoare, a sângelui, a focului și a asfințitului. Se întreba dacă garguiele lui mai văzuseră ceva asemănător. Se aflau aici dinaintea venirii lui și aveau să rămână încă vreme îndelungată, după ce el nu va mai fi. De-ar putea vorbi limbile din piatră...

Ce nebunie! Se sprijini de metereze, cu marea fremătând dedesubt, simțind sub degete asprimea pietrei negre. *Garguie care să vorbească și profetii pe cer. Sunt un om bătrân care a dat în mintea copiilor. Oare înțelepciunea dobândită în decursul unei vieți întregi îl părăsise împreună cu sănătatea și puterile?* Era un maester, care

a învățat și a trudit în marea Citadelă a Vechiului Oraș. Ce se alesese de el, dacă mintea îi era plină de superstiții, ca aceea a unui rânduș neștiutor?

Și totuși... și totuși... cometa continua să ardă chiar și în lumina zilei, în timp ce un abur palid, cenușiu, se ridica din craterele fierbinți ale Muntelui Dragonului, aflat în spatele castelului, iar cu o dimineată înaintea, un corb alb adusese vorbă chiar de la Citadelă, vești mult așteptate, dar nu mai puțin înfricoșătoare, vești despre sfârșitul verii. Toate, semne. Prea multe, ca să nu le dea crezare. *Ce înseamnă toate astea? îi venea să strige.*

– Maester Cressen, avem oaspeți. Pylos îi vorbise cu glas domol, de parcă s-ar fi temut să nu tulbure meditațiile solemne ale lui Cressen. De-ar fi știut ce aiureli îi treceau prin cap, ar fi strigat. Prințesa vrea să vadă corbul alb. Mereu cuviincios, Pylos o numea acum *prințesă*, întrucât nobilul ei tată era rege. E împreună cu bufonul ei.

Bătrânul întoarse spatele răsăritului, sprijinindu-se cu o mână de șarpele înaripat.

– Ajută-mă să mă așez în scaun și poștește-i înăuntru!

Luându-l de braț, Pylos îl conduse în cameră. În tinerețe, Cressen avusese mersul sprinten, dar acum nu mai avea mult până la cea de-a optzecea sa aniversare și picioarele îi erau șubrede și nesigure. Cu doi ani în urmă, căzuse și își zdrobise șoldul și nu se mai vindecase cum trebuie. Anul trecut, când s-a îmbolnăvit, Citadela l-a trimis pe Pylos din Orașul Vechi, cu doar câteva zile înainte ca Lordul Stannis să se apropie de insulă... ca să-l ajute la treburi, s-a spus, dar Cressen știa adevărul. Pylos venise să-l înlocuiască după moartea sa. Nu îl deranja. Cineva trebuia să-i ia locul, și asta mai curând decât și-ar fi dorit...

Îl lăsă pe mai tânărul bărbat să-l așeze în spatele cărților și hârtiilor sale.

– Du-te și cheam-o! Nu e frumos să lași o domnișoară să aștepte. Făcu semn cu mâna, un gest de grabă, abia schițat, venit de la un om care nu mai era în stare să se grăbească. Carnea îi era zbârcită și pătată, pielea subțire ca un pergament, încât își putea vedea

labirintul de vene și forma oaselor de dedesubt. Și cum mai tremurau aceste mâini care fuseseră odinioară atât de sigure și îndemânate...

Când Pylos se întoarse, fata îl însoțea, sfioasă ca întotdeauna. În spatele ei, săltând și târșându-și picioarele, cu acel mers ciudat al său, într-o parte, venea bufonul ei. Pe cap avea un coif de jucărie, confecționat dintr-o veche găleată de tinichea, pe care era prinsă o pereche de coarne de cerb, iar de ele erau atârinate tălângi de vite, care, cu fiecă pas clătinat al bufonului, sunau, fiecare cu un glas diferit, ding-dong, ding-dang, dong, dong, dong.

– Cine vine să ne viziteze atât de devreme, Pylos? întrebă Cressen.

– Suntem Chip Peticit și cu mine, Maester. Ochii albaștri, inocenți, îl priviră clipind. Din păcate, chipul fetei nu era frumos. Copila avea maxilarul proeminent și pătrat al nobilului ei tată și nefericitele urechi ale mamei, care se alăturau unei diformități proprii, o moștenire de când luase vărsat-de-vânt, o boală care aproape că o răpusese în leagăn. Peste unul dintre obraji și mult în jos, pe gât, carnea îi era înțepenită și moartă, pielea crăpată și cojită, cu pete negre și cenușii, și tare la atingere. Pylos mi-a spus că putem vedea corbul alb.

– Sigur că puteți, răspuse Cressen.

De parcă ar fi refuzat-o vreodată. Fusese prea des refuzată, la vremea ei. O chema Shireen. Avea să împlinească zece ani și era cel mai trist copil pe care îl cunoscuse Maester Cressen. *Tristețea ei este rușinea mea*, gândi bătrânul, *un alt semn al eșecului.*

– Maester Pylos, fii amabil și coboară pasărea din adăpostul corbilor, pentru Lady Shireen.

– Plăcerea va fi de partea mea.

Pylos era un tânăr politicoș care, deși nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani, era ceremonios ca un bărbat de șazeci. Locurile sumbre aveau nevoie de lumină, nu de solemnitate, iar Piatra Dragonului era, fără îndoială, un asemenea loc, o citadelă singuratică în pustietatea umedă înconjurată de furtuni și sare, cu umbra fumegândă a muntelui în spatele ei. Un maester trebuia să meargă acolo unde era trimis, astfel că Cressen venise aici împreună cu stăpânul său, cu aproximativ doisprezece ani în urmă. Aici

slujise, și slujise bine. Cu toate astea, nu iubise niciodată Piatra Dragonului și nu se simțise aici cu adevărat acasă. În ultima vreme, când se deștepta din visele-i agitate, în care i se înfățișa, tulburător, femeia roșie, i se întâmpla adesea să nu știe unde se află.

Bufonul își întoarse capul peticit și bălțat pentru a-l privi pe Pylos cum urcă treptele abrupte de fier către cuibul corbilor. Mișcarea făcu tălăngile să sune.

– În mare, păsările au solzi în loc de pene, spuse cu un clinchet. Știu, eu știu, oh, oh, oh.

Chiar și pentru un bufon, Chip Peticit era un personaj trist. Cândva, stârnise probabil hohote de râs cu o singură glumă, dar marea îi luase puterea, împreună cu jumătate din minte și toată memoria. Era moale și foarte gras, se smucea și tremura în fiecare clipă și era adesea incoerent. Fata era singura care mai râdea acum de glumele lui, singura căreia îi păsa dacă trăia sau murea.

O fetiță urâtă, un bufon trist și cu Maester – trei..., iată o poveste care poate stoarce lacrimi.

– Așază-te lângă mine, copila mea! Cressen îi făcu semn să se apropie. E devreme pentru o vizită, abia s-a crăpat de ziuă. Ar trebui să fii în pat la ora asta.

– Am visat urât, îi răspunse Shireen. Niște dragoni. Veneau să mă mănânce.

Fata era bântuită de coșmaruri de când își putea aminti Maester Cressen.

– Am mai vorbit despre asta, spuse el cu blândețe. Dragonii nu pot prinde viață. Sunt ciopliți în piatră, copila mea. În vremurile de demult, insula noastră era avanpostul cel mai îndepărtat la apus de marele Ținut al Valyriei. Valyrienii au fost cei care au ridicat această citadelă, iar ei aveau metode de a cizela piatra, care cu timpul s-au pierdut. Valyrienii au dat acestor turnuri forme de dragoni, pentru ca fortăreața lor să pară mai înfricoșătoare, așa cum au împodobit și zidurile cu mii de garguie în loc de simple creneluri. Îi luă mânuța trandafirie în mâna lui firavă și pătată și i-o strânse ușor. Așa că, vezi, nu ai de ce te teme.

Shireen nu era convinsă.

– Cum rămâne cu semnul de pe cer? Dalla și Matrice vorbeau la fântână, iar Dalla zicea că a auzit-o pe femeia roșie spunându-i mamei că e suflare de dragon. Dacă dragonii respiră, asta nu înseamnă că prind viață?

Femeia roșie, gândi acru Maester Cressen. *Rău destul că i-a umplut mamei capul cu nebunia ei, acum trebuie să otrăvească și visele fiicei?* Va avea o discuție aspră cu Dalla, o va atenționa să nu mai răspândească asemenea povești.

– Fapt e că pe cer se află o cometă, copila mea dulce. O stea cu coadă, pierdută în ceruri. Va dispărea atât de curând, încât nu ne vom mai aminti de ea toată viața. Așteaptă să vezi.

Shireen dădu curajoasă din cap.

– Corbul alb, spune mama, e semn că nu mai e vară.

– Așa este, domnișoară. Corbii albi vin doar de la Citadelă. Degetele lui Cressen se îndreptară către lanțul pe care îl avea la gât, cu fiecare zală forjată din alt metal, simbolizând fiecare măiestria sa într-o altă ramură de învățătură, colanul de maester, însemn al ordinului său. În floarea tinereții, îl purtase cu ușurință, dar acum i se părea greu, cu metalul rece pe piele. Sunt mai mari decât alți corbi, și mai deștepți, crescuți pentru a duce doar cele mai importante mesaje. Acesta a venit să ne spună că s-a întrunit Conclavul și a declarat în sfârșit terminată această vară lungă. Zece ani, două luni și șaisprezece zile a durat, cea mai lungă vară de care s-a auzit vreodată.

– Se va face frig acum?

Shireen era un copil al verii și nu cunoscuse niciodată adevăratul frig.

– Cu timpul, răspunse Cressen. Dacă zeii sunt buni, ne vor oferi o toamnă caldă și recolte bogate, ca să ne putem pregăti pentru iarna ce va veni. Oamenii din popor spuneau că o vară lungă însemna că va urma o iarnă și mai lungă, dar Maester considera că nu avea niciun sens să sperie copila cu astfel de povești.

Chip Peticit își scutură tălăngile.

– În mare este întotdeauna vară, incantă el. Sirenele poartă volbură în păr și ȧes mânuși din alge argintii. Știu, eu știu, oh, oh, oh! Shireen chicoti.

– Mi-ar plăcea și mie o pereche de mănuși din alge argintii.

– În mare ninge de jos în sus, spuse bufonul, iar ploaia e uscată ca osul. Știu, eu știu, oh, oh, oh!

– Va ninge cu adevărat? întrebă copila.

– Da, răspunse Cressen. *Dar mă rog să nu ningă vreme de câțiva ani și nici atunci pentru mult timp.* A, iată-l pe Pylos cu pasărea!

Shireen scoase un strigăt de încântare. Până și Cressen trebuia să recunoască faptul că pasărea oferea o imagine impresionantă, albă ca neaua și mai mare decât orice șoim, cu ochii săi negri, strălucitori, semn că nu era un albinos oarecare, ci adevăratul corb alb de rasă din Citadelă.

– Uite! strigă Cressen.

Corbul își desfăcu aripile, sări în aer și fâlfâi zgomotos prin încăpere, pentru a ateriza pe masa de lângă el.

– Mă voi ocupa acum de micul dejun, anunță Pylos. Cressen încuviință.

– Asta este Lady Shireen, îi spuse corbului. Pasărea își mișcă ușor capul alb în sus și în jos, înclinându-se parcă în fața ei. *Lady*, croncăni el, *Lady*.

Copila rămase cu gura căscată.

– Vorbește?

– Câteva cuvinte. Cum ți-am spus, sunt deștepte păsările astea.

– Pasăre deșteaptă, om deștept, bufon deștept, spuse Chip Peticit, făcând tărăboi. O, bufon deștept, deștept. Începu să cânte. *Umbrele încep să danseze, stăpâne, să danseze, stăpâne, să danseze.*

Își zgâlțâia capul cu fiecare cuvânt, iar tălăngile prinse de coarne răsunau. Corbul alb țipă și începu să se agite, încercând să se cațere pe grilajul de fier al scării ce ducea spre cuiburi. Shireen se făcu parcă mai mică.

– Cântă asta întruna. I-am spus să înceteze, dar nu mă ascultă. Mă sperie. Fă-l să se oprească!

Și cum să fac asta? se întrebă bătrânul. *Pe vremuri, l-aș fi redus la tăcere pe veci, dar acum...*

Chip Peticit venise la ei de mic copil. Lord Steffon, a cărui amintire o păstra în suflet, îl găsisse la Volantis, dincolo de Marea

Îngustă. Regele – bătrânul rege Aerys II Targaryen, care pe vremea aceea nu era atât de nebun – îl trimisese să caute mireasă pentru Prințul Rhaegar, care nu avea nicio soră de măritat. *Am găsit un bufon minunat, îi scrisese lui Cressen cu două săptămâni înainte de a se întoarce din misiunea lui sterilă. E doar un băiețandru, dar e ager ca o maimuță și isteț cât o duzină de curteni. Face jonglerii, șarade și scamatorii și știe să cânte frumușel în patru limbi. I-am cumpărat libertatea și sperăm să-l aducem acasă cu noi. Robert va fi încântat de el și probabil, cu timpul, va reuși chiar să-l învețe pe Stannis să râdă.*

Amintirea acelei scrisori îl întristă pe Cressen. Nimeni nu îl învățase vreodată pe Stannis să râdă, cu atât mai puțin băiatul pe nume Chip Peticit. Furtuna se ivise pe neașteptate, șuierând, iar Golful Naufragiilor dovedise că își merită numele. Galera cu două catarge a stăpânului, *Mândria Vânturilor*, s-a sfărâmat în fața castelului său. De pe parapete, cei doi fii ai stăpânului au privit cum ambarcațiunea tatălui lor se izbește de stânci și e înghițită de ape. O sută de vâslași și mateloți s-au scufundat împreună cu Lordul Steffon Baratheon și soția sa și, zile în șir, fiecare val a lăsat o nouă recoltă de trupuri înecate pe malul ce se întindea sub Capătul Furtunii.

Băiatul a ajuns la mal în cea de-a treia zi. Maester Cressen coborâse, împreună cu ceilalți, să ajute la identificarea morților. Când l-au găsit pe bufon, era gol, cu pielea albă, zbârcită și presărată cu nisip ud. Cressen l-a luat drept un alt cadavru, dar când Jommy l-a apucat de glezne ca să-l târască până la căruța funerară, băiatul a scuipat apă și s-a ridicat. Până în ziua morții, Jommy a jurat că Chip Peticit avusese carnea înțepenită.

Nimeni nu și-a putut explica vreodată acele două zile cât timp bufonul fusese pierdut în mare. Pescarilor le plăcea să spună că o sirenă l-a învățat să respire sub apă în schimbul sămânței sale. Chip Peticit nu a spus nimic. Băiatul isteț, deștept, despre care scrisese Lordul Steffon, nu a ajuns niciodată la Capătul Furtunii; băiatul pe care l-au găsit era altcineva, un om cu trupul și mintea scrântite, care nu era în stare nici să vorbească, darămite să dea dovadă de istețime. Cu toate astea, chipul lui de bufon nu a lăsat loc de îndoială în privința identității sale. În Orașul Liber Volantis

era obiceiul ca fețele sclavilor și ale servitorilor să fie tatuate. De la gât și până la păr, pielea băiatului fusese vopsită în carouri pestrițe, roșii și verzi.

– Naufragiatul e nebun și suferind și nu e de folos nimănui – lui însuși, cel mai puțin, afirmase bătrânul Ser Harbert, castelanul de la Capătul Furtunii din vremea aceea. Cel mai bun lucru pe care l-ai putea face pentru el ar fi să-i umpli cupa cu lapte de mac. Un somn fără dureri și, cu asta, gata. Ți-ar mulțumi, dacă ar avea înțelepciunea să o facă. Dar Cressen a refuzat și, în cele din urmă, a avut câștig de cauză. Dacă Chip Peticit s-a ales cu vreo bucurie din acea victorie, nu-și dădea seama nici acum, după atâția ani.

– *Umbrele încep să danseze, stăpâne, să danseze, stăpâne, să danseze, cânta bufonul întruna, legănându-și capul și făcând tălăngile să zornăie și să răsune. Ding-dong, ding, dang, dong. Stăpâne, corbul alb a țipat. Stăpâne, stăpâne, stăpâne!*

– Un bufon cântă ce vrea el, îi spuse Maester prințesei speriate. Nu trebuie să pui la inimă cuvintele lui. Ca mâine își poate aminti alt cântec, iar pe acesta nu-l vom mai auzi. *Poate cânta frumusețel în patru limbi*, scrisese Lord Steffon...

Pylos năvăli pe ușă.

– Maester, să-mi fie cu iertare.

– Ai uitat terciul, spuse Cressen amuzat. Nu era de așteptat ca Pylos să facă așa ceva.

– Maester, Ser Davos s-a întors aseară. Vorbeau despre asta la bucătărie. M-am gândit că vrei să știi îndată.

– Davos... Aseară, zici. Unde este?

– Cu regele. Au fost împreună aproape toată noaptea.

Fusese o vreme când Lordul Stannis l-ar fi trezit la orice oră, ca să-l aibă alături și să-i asculte sfaturile.

– Ar fi trebuit să mi se spună, se plânse Cressen. Trebuia să fiu trezit. Își desfăcu degetele dintre ale lui Shireen. Îmi cer iertare, domnișoară, dar trebuie să vorbesc cu nobilul tău tată. Pylos, dă-mi brațul! Sunt prea multe scări în castel și mi se pare că în fiecare noapte se mai adaugă câteva, doar ca să mă agazeze pe mine.

Shireen și Chip Peticit îi urmară afară, dar curând copila se sătură de pasul târșăit al bătrânului și țâșni înainte, iar bufonul se luă după ea, cu mersu-i legănat și tălăngile zornăind nebunește.

Castelele nu erau locuri prielnice pentru cei firavi, își aminti Cressen în timp ce cobora scara din Turnul Dragonului Mării. Lordul Stannis era de găsit în Sala Mesei Pictate, deasupra Tobei Furtunii, partea centrală a Pietrei Dragonului, numită astfel datorită felului în care străvechile ziduri bubuiau și huruiau pe timp de furtună. Ca să ajungă la el, aveau de străbătut galeria, de trecut dincolo de zidurile intermediare și interioare, cu străjerii, garguiele și cu porțile lor negre de fier, și de coborât atât de multe trepte, încât lui Cressen nu îi plăcea nici să se gândească. Tinerii coborau treptele din două în două. Pentru bătrânii cu oase subrede, fiecare treaptă era un chin. Dar Lordul Stanis nu avea de gând să vină la el, așa că Maester se supuse la acest supliciu. Îl avea pe Pylos drept ajutor și îi era recunoscător pentru asta.

Târșându-și picioarele de-a lungul galeriei, trecură prin fața unor ferestre înalte, boltite, care ofereau o priveliște impunătoare asupra curții interioare, a zidului exterior și a satului de pescari de dincolo. În curte, arcașii trăgeau la țintă, la comanda „Ridică, întinde, dă drumul”. Săgețile lor sunau ca un cârd de păsări în zbor. Străjerii patrulau pe ziduri, aruncând priviri printre garguie la oștirea care își așezase tabăra afară. Aerul dimineții era încețoșat de fumul ce se ridica dinspre focurile făcute pentru prepararea hranei, în timp ce trei mii de oameni erau așezați pentru a mânca de dimineață sub stindardele stăpânilor. Dincolo de locul unde se întindea tabăra, debarcaderul era înțesat de corăbii. Nicio navă care se apropiase de Piatra Dragonului în ultima jumătate de an nu fusese lăsată să plece. *Furia* Lordului Stannis, o galeră de război cu trei catarge, cu trei sute de vâslași, părea chiar mică pe lângă unele dintre galioanele și luntrile burduhănoase care o înconjurau.

Străjerii din fața Tobei Furtunii îi cunoșteau pe maesteri după înfățișare și îi lăsară să treacă.

– Așteaptă aici, îi spuse Cressen lui Pylos. E mai bine să merg singur la el.

LIBRIS

We know
books

– E mult de urcat, Maester.
Cressen zâmbi.

– Crezi că am uitat? Am urcat atât de des treptele astea, încât le știu pe toate pe de rost.

La jumătatea drumului, regretă decizia luată. Se opri să-și tragă suflul și să-și ostoiască durerea din șold, când auzi scrâșnetul cizmelor pe piatră și se pomeni față în față cu Ser Davos Seaworth, care cobora.

Davos era un om mărunț, cu obârșia joasă întipărită pe chipul grosolan. O mantie verde, roasă, pătată de sare și de apă, decolorată de soare, îi acoperea umerii firavi, peste jiletcă și peste pantalonii maro, în ton cu ochii lui căprui și părul castaniu. La gât avea, atârnată de o curea, o pungă de piele uzată. Barba lui mică era bălțată din abundență cu fire cărunte, iar pe ce îi mai rămăsese din mâna stângă avea o mănușă de piele.

– Ser Davos, spuse Maester. Când te-ai întors?

– În întunericul dimineții. Momentul meu preferat.

Se zicea că nimeni nu a condus vreodată o corabie pe timp de noapte măcar pe jumătate la fel de bine ca Davos Mână Scurtă. Înainte ca Lordul Stannis să-l ridice la rangul de cavaler, fusese cel mai cunoscut și mai perfid contrabandist din toate cele Șapte Regate.

– Și?

Bărbatul clătină din cap.

– Este așa cum l-ai prevenit. Nu se vor ridica, Maester. Nu pentru el. Nu-l iubesc.

Nu, gândi Cressen, și nu îl vor iubi niciodată. Este puternic, priceput, puțin... da, doar puțin ticnit, și totuși, nu e destul. Nu a fost niciodată destul.

– Ai vorbit cu toți?

– Cu toți? Nu. Doar cu cei care au vrut să mă vadă. Nici pe mine nu mă iubesc acești oameni de viță. Pentru ei, voi fi mereu Cavalerul Ceapă. Mâna stângă i se închise, strângând degetele butucănoase în pumn. Stannis îi ciuntise degetele, de la ultima articulație, toate în afară de degetul mare. Mâncam împreună cu Gulian Swann și cu bătrânul Penrose, iar cei din Casa Tarth au căzut de acord să ne

întâlnim la miezul nopții, într-un crâng. Ceilalți... ei bine, Beric Dondarrion e dat dispărut, unii zic că e mort, iar Lord Caron este cu Renly. Bryce cel Portocaliu, din Garda Curcubeului.

– Garda Curcubeului?

– Renly și-a făcut propria gardă regală, explică fostul contrabandist, dar cei șapte membri ai ei nu sunt îmbrăcați în alb. Fiecare are veșmintele de altă culoare. Loras Tyrell e comandantul lor.

Era exact genul de idee pe placul lui Renly Baratheon, un minunat nou ordin de cavaleri, care să se distingă prin superbe veșminte noi. Chiar și pe când era copil, Renly iubise culorile vii și materialele bogate și mai iubise și jocurile. „Privește-mă!“, obișnuia să strige în timp ce alerga râzând prin încăperile de la Capătul Furtunii. „Privește-mă, sunt un dragon!“, sau „Uită-te la mine, sunt un vrăjitor!“, sau „Privește-mă, sunt zeul ploii!“

Băiețelul îndrăzneț, cu părul negru și ochi surâzători, era acum bărbat, avea douăzeci și unu de ani și continua să-și joace jocurile. *Privește-mă, sunt rege, gândi Cressen cu tristețe. Oh, Renly, Renly, dulce copil drag, știi oare ce faci? Și dacă ai ști, ți-ar păsa? Mai există cineva care ține la el, în afară de mine?*

– Și ce motiv au invocat lorzii pentru refuzul lor? îl întrebă pe Ser Davos.

– Ei bine, cât despre asta, unii mi-au oferit cuvinte dulci, alții au vorbit fără ocolișuri, unii mi-au adus scuze, alții promisiuni, iar unii doar au mințit. Se scutură. Până la urmă, vorbele sunt doar vânt.

– Nu i-ai putut aduce nicio speranță?

– Doar false speranțe, iar eu nu fac așa ceva, spuse Davos. De la mine a auzit adevărul.

Maester Cressen își aminti ziua când Davos a fost făcut cavaler, după asediul de la Capătul Furtunii. Lordul Stannis, împreună cu o mică garnizoană, ocupase castelul timp de aproape un an, cucerind marea oștire a Lorzilor Tyrell și a lui Redwyne. Până și marea se ridicase împotriva lor, vegheată zi și noapte de galerele lui Redwyne, cu stindardele purpurii ale Arborelui fâlfâind în vânt. La Capătul Furtunii, caii fuseseră de mult mâncați, câinii și pisicile